

РЕШЕНИЕ

№ 39128

гр. София, 09.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **6498** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на П. В. М., гражданин на Румъния, подадена чрез адв. Г. М. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1075-000076 от 07.05.2026 г., издадена от началник на група в сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Р., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), бб) ЗДвП на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца.
Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта му – основания по чл. 146, т. 2 – 5 АПК. Твърди, че не е установено да е причинил повредата на пистолета и маркуча на колонката за добавка AdBlue, че не е възприел настъпването на пътнотранспортно произшествие и не е признал да е причинил вреди. Поддържа, че като румънски гражданин не владее български език, но при проверката, съставянето и връчването на документите не му е бил осигурен преводач, поради което не е разбрал естеството на нарушението, правата си и последиците от подписваните актове и не е могъл да изложи възражения или да ангажира доказателства. Счита, че заповедта е немотивирана, защото възпроизвежда констатациите в акта за установяване на административно нарушение, без самостоятелна преценка на фактите и без обсъждане на вината, знанието и съразмерността на мярката. Оспорва и законосъобразността на АУАН, тъй като е подписан само

от един свидетел, въпреки че водачът е установен след напускане на мястото на произшествието. Позовава се и на правото на справедлив процес по чл. 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Прави искане заповедта да бъде отменена и да му бъдат присъдени разносните по делото. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. С писмена молба поддържа жалбата, представя писмена защита и списък на разносните.

Ответникът – началник на група в сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Р., чрез главен юрисконсулт С. М., с представено по делото писмено становище оспорва жалбата. Прави искане жалбата да бъде отхвърлена, претендира юрисконсултско възнаграждение и при условията на евентуалност възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура е редовно уведомена и не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 66-и състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните, прецени поотделно и в съвкупност приетите по делото доказателства и извърши служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК съобразно чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.05.2026 г. П. В. М. е управлявал товарен автомобил – влекач „М. А.“ с румънски регистрационен № В 109 N., с прикачено полуремарке „Ш. К.“ с румънски регистрационен № В 719 AUR, собственост на „CINCOSIL IMPEX“ SRL, Б..

Около 10:00 часа същия ден управлението от жалбоподателя състав от пътни превозни средства се е намирал в [населено място], на [улица], на територията на бензиностанция „Ш.“. След зареждане и при потегляне задната дясна част на полуремаркетото е закачила маркуча на малка цистерна за добавка AdBlue, вследствие на което маркучът е бил скъсан, а прикрепеният към него пистолет – счупен.

На 07.05.2026 г. младши автоконтрольор А. Д. Г. е съставила срещу П. В. М. АУАН серия GA № 4689561. В акта е описано, че след зареждане с гориво на бензиностанцията и при потегляне с управлението от него влекач и полуремарке водачът не се е убедил, че с поведението си няма да създаде опасност и да причини материални щети, закачил е с полуремаркетото маркуча на малката цистерна за AdBlue, скъсал го е и е счупил пистолета, а след произшествието и разногласието със служителите на бензиностанцията относно отговорността за настъпилото пътнотранспортно произшествие не е изчакал компетентните служители на МВР и е отпътувал в посока [населено място]. Деянията са квалифицирани като нарушения на чл. 5, ал. 1, т. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП. Като свидетел при установяване на нарушението в акта е посочен С. М. Н.. АУАН е подписан от актосъставителя, свидетеля и жалбоподателя, като в него няма вписани възражения, искане за преводач или друго отбелязване от страна на жалбоподателя.

По преписката е приложено и саморъчно сведение на управителката на бензиностанцията, от което се установява, че тя е възприела случилото се, извикала е след водача и го е уведомила за нанесените материални щети и за необходимостта да бъде подаден сигнал на телефон 112. Водачът е оспорил отговорността си, заявил е, че това не е негов проблем и че ще обърне товарния автомобил, но след извършване на маневрата не е останал на място, а е отпътувал в посока [населено място]. Управителят на бензиностанцията е подала сигнал на телефон 112.

Въз основа на установеното в АУАН и на събраните данни началникът на група в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Р. е издал оспорената Заповед № 26-1075-000076 от 07.05.2026 г. В нея са посочени водачът, управлението от него влекач и полуремарке, мястото и времето на събитието, механизмът на повреждане на маркуча и пистолета за AdBlue, възникналото разногласие със служителите на бензиностанцията и напускането на мястото, без да бъдат изчакани компетентните служители на МВР. Органът е приел, че с това жалбоподателят е нарушил

задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие по чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП и му е приложил мярката по чл. 171, т. 1, б. з), бб) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца.

Заповедта е подписана от издателя и е връчена лично на жалбоподателя на 07.05.2026 г., за което той е подписал разписката без възражение или отбелязване, че не разбира съдържанието ѝ или желае преводач.

С писмо от 11.05.2026 г. сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Р. е изпратил СУМПС № В. на компетентната структура на МВР за препращането му на органа, който го е издал в Румъния, като е отразено, че с Наказателно постановление № 26-1075-000153 от 07.05.2026 г. е наложено наказание лишаване от право да се управлява МПС за срок от три месеца, считано от 07.05.2026 г. до 07.08.2026 г.

По делото са приети още Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 330з-2920 от 09.09.2025 г. на директора на ОДМВР – Р., Заповед № 8121к-6708 от 07.03.2019 г. относно заеманата от издателя длъжност, акт за встъпване и относимата длъжностна характеристика. Приети са също административната преписка, представените от страните писмени становища и документите относно направените разnosки.

Заповедта е връчена на 07.05.2026 г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 18.05.2026 г. от нейния адресат, чиито права са непосредствено засегнати.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП срещу подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт и е процесуално допустима. Изтичането на максималния срок на мярката в хода на съдебното производство не заличава правния интерес от проверка на законосъобразността на акт, който е породил неблагоприятни правни последици за адресата си.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи областните дирекции на МВР са определени за служби за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. С т. 1.4 от Заповед № 330з-2920 от 09.09.2025 г. директорът на ОДМВР – Р. е оправомощил началника на група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ в сектор „Пътна полиция“ да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП за територията, обслужвана от дирекцията. От Заповед № 8121к-6708 от 07.03.2019 г., акта за встъпване и длъжностната характеристика се установява, че Н. П. С. заема именно тази длъжност. Нарушението е установено на територията на област Р. Следователно оспореният акт е издаден от материално, териториално и персонално компетентен административен орган и не е налице основание за отмяна по чл. 146, т. 1 АПК.

Заповедта е издадена в писмена форма, подписана е от нейния издател и съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2 АПК реквизити. В нея са индивидуализирани адресатът, свидетелството за управление, моторните превозни средства, времето и мястото на събитието, конкретният механизъм на увреждането, настъпилото разногласие и напускането на мястото, както и правните основания по чл. 22 ЗАНН и чл. 171, т. 1, б. з), бб) ЗДвП. Възпроизвеждането в заповедта на факти, които са отразени и в АУАН, не означава липса на мотиви. И двата акта се основават на едно и също събитие, а административният орган е изложил в самата заповед онези факти, които е приел за релевантни към предпоставките на мярката. Не е налице и неяснота кое поведение е основание за мярката: фактическото описание еднозначно сочи неизпълнение на задълженията на

водач при пътнотранспортно произшествие само с имуществени вреди, когато между участниците няма съгласие относно обстоятелствата – напускане, без уведомяване и изчакване на контролните органи. Жалбоподателят е разбрал предмета на акта и е организиран защита именно срещу твърдението, че е причинил вреда и е напуснал мястото след възникналото разногласие. Поради това не е налице нарушение на установената орма по чл. 146, т. 2 АПК.

Неоснователно е възражението за съществено нарушение на чл. 14, ал. 2 АПК поради неосигуряване на преводач. Съгласно тази разпоредба лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг посочен от тях език, като в тези случаи се назначава преводач. Предпоставката за възникване на задължението е фактическото невладеене на български език в степен, която пречатства пълноценното участие на лицето в производството. Чуждото гражданство, чуждестранният адрес и притежаването на издадено от друга държава СУМПС не установяват сами по себе си тази предпоставка. Не е необходимо лицето непременно да е направило формално искане, когато езиковата пречка е очевидна за органа, но по делото трябва да са налице конкретни данни, че адресатът не разбира производството и не може да упражни правата си без превод.

В настоящия случай такива данни липсват. АУАН е подписан от жалбоподателя и в него няма други отбелязвания – не е вписано възражение на български, румънски или друг език, не е посочено, че съдържанието е неразбрано, и не е заявено искане за преводач. Заповедта и разписката за получаването ѝ също са подписани лично и без забележки. Подписите не представляват отказ от правото по чл. 14, ал. 2 АПК и не доказват сами по себе си владееене на български език, но са относими факти при преценката дали за органа е била проявена или обективно разпознаваема езикова пречка. Към тях се добавят данните от сведението на управителя на бензиностанцията, че след като е бил уведомен за повредата и за необходимостта да се повикат органите на МВР, водачът е оспорил отговорността си, отговорил е, че това не е негов проблем, и е заявил, че ще обърне товарния автомобил. Независимо на какъв конкретен език е осъществена комуникацията, описаното взаимно разбиране опровергава твърдението за пълна фактическа невъзможност жалбоподателят да възприеме значението на случилото се. Подадената в срок чрез адвокат жалба, която подробно възпроизвежда съдържанието на съставените на 07.05.2026 г. документи, не заличава евентуално предходно процесуално нарушение, но е допълнителен факт, че адресатът е узнал съдържанието на заповедта и ефективно е упражнил правото си на съдебна защита. Срещу тези взаимно допълващи се данни стои единствено твърдението в жалбата, без доказателства за действително невладеене на български език или за заявена пред органите нужда от превод.

Посочените от жалбоподателя съдебни актове, в които липсва на преводач е счетена за съществен порок, не налагат различен резултат, тъй като правното последствие не произтича от гражданството на адресата, а от доказана езикова пречка и нейното отражение върху защитата. Такава пречка в настоящото производство не е установена.

Неоснователно с жалбата се твърди, че пороците при съставянето на АУАН водят автоматично до незаконосъобразност на ЗППАМ. Съдът е длъжен да прецени дали данните, въз основа на които е приложена мярката, са събрани законосъобразно и дали евентуално процесуално нарушение е ограничило участието на адресата. В случая такова ограничение не е

Неоснователно е и възражението, че АУАН е незаконосъобразен поради участието само на един свидетел. Относитима е разпоредбата на чл. 40 ЗАНН, а не посоченият в жалбата чл. 35, ал. 1 ЗАНН. Член 40, ал. 1 ЗАНН предвижда актът да се състави в присъствието на нарушителя и на свидетелите, присъствали при извършването или установяването на нарушението, без да установява задължителен минимален брой от двама свидетели. Изискване за подписване от двама

други свидетели е предвидено в чл. 40, ал. 3 ЗАНН само когато липсват свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението. В конкретния АУАН е посочен и го е подписал С. М. Н. в качеството на свидетел при установяване на нарушението, поради което хипотезата на чл. 40, ал. 3 ЗАНН не е налице. Актът е съставен и подписан в присъствието на жалбоподателя. Обстоятелството, че полицейските служители не са възприели лично момента на закачането и повреждането на съоръжението, не създава логическо противоречие с последващото установяване на нарушението. Законът не изисква актосъставителят или свидетелят по акта непременно да са очевидци на самото деяние. Фактите могат да бъдат установени чрез сведения на очевидци, следи, документи и други допустими доказателствени средства.

Не се установява съществено нарушение и на чл. 35 АПК. Производството по прилагане на мярката е започнало служебно непосредствено след установяване на поведение, което според специалния закон налага временно отнемане на СУМПС, като чл. 172, ал. 3 ЗДвП предвижда свидетелството да се из земе със съставянето на АУАН. Административният орган е разполагал с АУАН и данните за събитието и е описал в заповедта възприетата фактическа обстановка. В съдебното производство жалбоподателят е разполагал с пълната възможност да сочи доказателства срещу тези констатации, но не е представил доказателство, което да опровергава механизма на увреждането, проведения разговор или напускането на мястото. Следователно не е доказано нарушение на административнопроизводствените правила, което да е ограничило правото на защита или да е могло да доведе до различен резултат, поради което не е налице основанието по чл. 146, т. 3 АПК.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на водач, който извън случаите по букви а) – ж) при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от съответния срок. Съгласно бб) максималният срок е три месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 1 ЗДвП. По силата на чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба се наказва водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие.

По смисъла на § 6, т. 30 от допълнителните разпоредби на ЗДвП пътнотранспортно произшествие е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. Пространството на бензиностанцията, предназначено и фактически използвано за движение и обслужване на неограничен кръг моторни превозни средства, е път, отворен за обществено ползване по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДвП, като по делото няма данни достъпът до него да е бил ограничен по начин, изключващ приложението на закона. Закачането на маркуча от движещото се полуремарке и последвалите скъсване на маркуча и счупване на пистолета представляват събитие в процеса на движение, причинило материални щети, и покриват легалното определение за пътнотранспортно произшествие. Като водач на състава от пътни превозни средства, чието движение непосредствено е предизвикало увреждането, жалбоподателят е участник в произшествието по смисъла на § 6, т. 27 от допълнителните разпоредби на ЗДвП.

Когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП задължава водача да съдейства за установяване на вредите, а при липса на съгласие между участниците относно обстоятелствата, свързани с него – без да напуска местопроизшествието, да уведоми съответната служба за контрол на МВР и да изпълнява дадените указания. От саморъчното сведение на управителя на бензиностанцията, преценено заедно с АУАН и фактическите констатации в заповедта, се установява, че жалбоподателят е бил уведомен за

настъпилата повреда преди да напусне, оспорил е отговорността си и въпреки изрично съобщеното намерение да бъде повикана полиция е отпътувал, без да изчака контролните органи. Следователно са били налице както знание за твърдяната щета и възникнало разногласие, така и напускане на мястото преди установяване на обстоятелствата от компетентните органи.

Съдът кредитира сведението на управителя на бензиностанцията като частен свидетелстващ документ относно направените от неговия автор изявления, а съдържащите се в него сведения за фактите преценява в съвкупност с останалите доказателства. Сведението е съставено на датата на събитието, съдържа конкретно и последователно описание на механизма, вида на щетите, уведомяването на водача, неговата реакция и посоката на отпътуване. Тези данни съответстват на подробното описание в АУАН и в заповедта. АУАН е редовно съставен официален документ и съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното, но съдът не основава извода си единствено на тази законова доказателствена сила, а и на посоченото независимо сведение и на поведението на жалбоподателя при връчването на документите. Твърденията в жалбата, че не е причинил повредата и не е разбрал за нея, не са подкрепени с доказателства. Представеният трудов договор потвърждава качеството му на професионален водач на дружеството, собственик на превозните средства, но не установява факт, който да опровергава произшествието или напускането му.

Не е необходимо за прилагането на мярката жалбоподателят да е признал нарушението, нито към датата на заповедта отговорността му да е установена с влязло в сила наказателно постановление. ПАМ не е административно наказание, а превантивна административна принуда. В производството по издаването ѝ органът и съдът проверяват дали са налице обективни, достатъчно установени данни за поведение, което попада в посочения от закона състав и за което е предвидено лишаване от право да се управлява МПС. Въпросът за административнонаказателната вина и окончателното ангажиране на отговорността се разрешава в отделното производство по ЗАНН.

Установените факти изпълват материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. з), бб) във връзка с чл. 175, ал. 1, т. 5 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. в) ЗДвП. Поради това оспорената заповед не противоречи на материалноправните разпоредби и не е налице основанието по чл. 146, т. 4 АПК.

Мярката е съответна и на целта на закона. Съгласно въвеждащата разпоредба на чл. 171 ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Временното отнемане на СУМПС на водач, за когото са налице достатъчно данни, че е напуснал мястото на ПТП въпреки възникналото разногласие и задължението да изчака контролните органи, ограничава непосредствено възможността за повторно противоправно участие в движението до разрешаване на въпроса за отговорността. Органът е действал при обвързана компетентност както относно вида на мярката, така и относно законовото прекратително условие и максималния срок. Поради това не е нарушен принципът на съразмерност по чл. 6 АПК. Неблагоприятната последица е пряко свързана с поведението на самия водач, ограничена е по време и е необходима за постигане на превантивната цел. Не е налице и основанието по чл. 146, т. 5 АПК.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, без съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при наличие на материалноправните предпоставки и в съответствие с целта на закона.

Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски. На основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 144 АПК, чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ОДМВР – Р. следва да се присъди своевременно

претендираното юрисконсултско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в минималния размер от 102,26 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66-и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. В. М., гражданин на Румъния, подадена чрез адв. Г. М. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1075-000076 от 07.05.2026 г., издадена от началник на група в сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Р..

ОСЪЖДА П. В. М., гражданин на Румъния, да заплати на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Р. сумата 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

СЪДИЯ: